

OREHOVEC
VINTER
KIŠ
ŠIMUNOVIĆ

USTAVNI SUD

REPUBLIKE HRVATSKE

13-05-2019

Primijeno iz ruke - preko pošte, dne 20...

Predano na poštu ob. prep., dne 10.5.2019. R-3464783

P o š t a 10101 Zagreb u 19

Broj primjeraka 2 priloga 3(2X2) 1XORIB.

KLASA:

URBROJ: U-111-2089/19

Primio: [initials]

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg sv. Marka 4

10 000 Zagreb

USTAVNA TUŽBA

temeljem čl.62. Ustavnog zakona o ustavnom sudu RH (Narodne novine br.99/99, 29/2002, 49/2002 -pročišćeni tekst)

PODACI O PODNOSITELJU USTAVNE TUŽBE:

Naziv: GLUMINA BANKA d.d.- u stečaju

Oblik Pravne osobe: dioničko društvo

Sjedište: Andrije Hebranga 11, 10 000 Zagreb

Matični broj u registru: 080005430

OIB: 82806041381

Zakonski zastupnik: stečajna upraviteljica Anamarija Ivanković, OIB: 26902318451

Broj telefona: 099 5050000

Broj Telefaksa:

PODACI O PUNOMOĆNIKU:

Tomislav Orehovec, Irena Vinter Gregorić, Krešimir Kiš, Martina Šimunović Lepoša, Ksenija Grejić Dolenc, Ivan Oršolić i Domagoj Mikašek, odvjetnici iz odvjetničkog društva Orehovec, Vinter, Kiš, Šimunović, odvjetničko društvo d.o.o. iz Zagreba, Smičiklasova 18

Broj telefona: 01 2442-454

Broj telefaksa: 01 2442-455

POJEDINAČNI AKT KOJI SE OSPORAVA, A PROTIV KOJEG SU ISCRPLJENA SVA SREDSTVA PRAVNE ZAŠTITE:

Presuda Vrhovnog suda republike Hrvatske, posl.broj: Rev-2912/2018-2, od 06.02.2019.

Orehovec, Vinter, Kiš, Šimunović, odvjetničko društvo d.o.o.

Smičiklasova 18 / HR-10000 Zagreb / T: +385 1 244 2454 / F: +385 1 244 2455 / info@ovks.hr / www.ovks.hr

Upisano u Sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod MBS: 080802384 / OIB: 95898073413 / Temeljni kapital: 2.090.000,00 kn

IBAN: HR2923400091110533986, otvoren kod PBZ d.d., Zagreb / HR4323900011100933092, otvoren kod HPB d.d., Zagreb

Partneri: Tomislav Orehovec / Irena Vinter Gregorić / Krešimir Kiš / Martina Šimunović Lepoša

Datum primitka akta: 12. travnja 2019. godine

DRUGI POJEDINAČNI AKTI DONESENI U ISTOM PREDMETU KOJI SE TAKOĐER OSPORAVAJU:

Presuda Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu, broj: Pž-2721/2017-2, od 14.06.2018.g.

USTAVNO PRAVO KOJE SE SMATRA POVRIJEĐENIM:

- pravo na pravično suđenje iz čl. 29. st 1. Ustava RH
- pravo vlasništva iz čl.48.st.1. Ustava RH

Podnositelj podnosi ustavnu tužbu temeljem čl.62. Ustavnog zakona o ustavnom sudu RH (Narodne novine br.99/99, 29/2002, 49/2002-pročišćeni tekst) u zakonom propisanom roku, u skladu sa odredbom čl. 64. Ustavnog zakona o ustavnom sudu RH, radi povrede gore navedenih ustavnih prava te osporava presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: Rev-2912/2018-2, od dana 06. veljače 2019. godine, zaprimljenu dana 12. travnja 2019. godine, a kojom presudom se odbija revizija podnositelja, kao tuženika, kao neosnovana, a izjavljena protiv presude Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu, broj: Pž-2721/2,17-2 od dana 14. lipnja 2018. godine, kojom je preinačena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-2413/2016 od 24. veljače 2017. godine.

Naime, očitim propustom Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci o reviziji, a kojom je odbijena revizija tuženika kao neosnovana čime je povrijeđeno pravo podnositelja na pravično suđenje, zajamčeno čl. 29. st. 1. Ustava RH. Budući da su navedenim postupkom podnositelji ostali bez svoje vrijedne imovine, to je utjecalo i na povredu prava vlasništva podnositelja, koje im je zajamčeno čl. 48. st. 1. Ustava RH.

Primarno, ukazuje se na činjenicu da je podnositelj u svojoj reviziji, od dana 19. rujna 2018. godine, izjavljenoj protiv presude Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu, broj: Pž-2721/2017-2, od dana 14. lipnja 2018. godine, detaljno elaborirali sve povrede koje je navedeni sud učinio prilikom donošenja iste.

Naime, u navedenoj reviziji podnositelj je krajnje iscrpno iznio razloge zbog kojih smatra da je drugostupanjski sud učinio brojne povrede odredaba parničnog postupka, da je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te da je pogrešno primijenio materijalno pravo.

Uvažavajući činjenicu da Ustavni sud RH nije ni žalbeni ni revizijski sud, tj. da ne odlučuje o žalbama protiv odluka sudova nižeg stupnja, niti otklanja objektivne povrede zakona, već jedino ispituje povrede ustavnih prava, to podnositelj ukazuje da navode istaknute u reviziji ovdje ne ponavlja iz razloga ispitivanja njihove osnovanosti, već jedino i isključivo s razlogom da dokažu da Vrhovni sud te drugostupanjski nije niti uzeo u razmatranje, niti se očitovao na iste, niti je dao obrazloženje, a čime je povrijeđeno pravo podnositelja na pravično suđenje, zajamčeno čl. 29. st. 1. Ustava RH, koje se reflektiralo i na povredu prava vlasništva podnositelja, zajamčeno čl. 48. st. 1. Ustava RH.

Naime, u slučaju kada je tuženik u ponovljenom postupku jasno naveo kako u cijelosti ostaje kod odgovora na tužbu i svih ranijih navoda, uslijed činjenice kako je isti konkretno i jasno uputio na nepravilnosti u

fakturiranju od strane prednika tužitelja, te u slučaju kada spisu predmeta prileže specifikacije radnji za koje je tuženik izrijekom i opetovano osporavao da su izvršene i/ili valjano fakturirane, dakle izrijekom je osporavao kako osnov, tako i visinu tužiteljeva potraživanja, Visoki Trgovački sud u svojoj presudi utvrđuje tu bitnu činjenicu a posebno visinu sporne pravne usluge prednika tužitelja bez provođenja dokaza knjigovodstveno financijskim vještačenjem iako je isti dokazni prijedlog predložen i odbijen od strane Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-2413/2016 na ročištu 10.11.2016.g.

Iako ovdje tuženik ne osporava odluku Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-2413/2016 od 24.02.2017.g., podnositelj smatra kako su zbog sporne činjenice drugostupanjski i Vrhovni sud u pobijanim odlukama povrijedili zakon, a čija je posljedica povreda Ustavnih prava podnositelja.

Tuženik ističe kako se plaćanje dijela duga (i to u manjem dijelu) ne može smatrati priznanjem kako osnove preostalog dijela duga, a kamoli priznanje visine istoga, a kako to pogrešno smatraju drugostupanjski sud i Vrhovni sud u svojim odlukama, pri čemu je Vrhovni sud RH, a unatoč revizijskim navodima tuženika o nepostojanju valjanog obrazloženja stava nižeg suda, isto ne samo ignorirao, već je i sam propustio dati obrazloženje svoga stava osim jedne jedine rečenice kako je „iznos od 25% honorara plaćen bez prigovora, a što bi trebalo upućivati da su sve odvjetničke radnje obavljene.

Dakle, uslijed činjenica:

- da je tuženik i prije pokretanja postupka osporio utuženi račun, te visinu potraživanja na ime 75 % naknade za pravne radnje te je račun 110/2003 od dana 20. listopada 2003. na iznos od 12.452.307,06 kn vratio predniku tužitelja dopisom od dana 11. studenog 2003. godine uz napomenu kako uz isti ne prileži niti dokaz o izvršenim radnjama, niti specifikacija istih
- da je tužitelj za iste radnje za koje je izdao gore navedeni račun 110/2003 dana 08. siječnja 2004. godine izdao novi račun br. 100, sada na iznos od 12.312.609,17 kn
- da je tuženik osporavao valjanost računa br. 109/2003, a koji je jedan od računa na kojem se temelji predmetno potraživanje, te se u svrhu naplate istoga pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. brojem P- 1408/2005 vodio parnični postupak
- da je tuženik tijekom cijelog postupka opetovano osporavao kako su predmetne radnje uistinu i poduzete, te isticao kako su iste fakturirane protivno odredbama Odvjetničke tarife, dakle opetovano je osporavao i osnov i visinu tužbenog zahtjeva
- da je tuženik ukazao na konkretne nepravilnosti u specifikacijama tužitelja, a posebice kako je isti fakturirao podneske koje nije smio posebno naplatiti
- da je računi kojima je naplaćen iznos od 25 % naknade plaćeni bez da su isti bili kontrolirani od strane stečajnog upravitelja koji je, ističe se po struci bio „diplomirani inženjer brodogradnje“, te da od dana otvaranja stečajnog postupka tuženik nije imao vlastitu pravnu službu
- da je suradnja sa prednikom tužitelja prekinuta po imenovanju novog stečajnog upravitelja i po provedenoj kontroli zastupanja, a što jasno proizlazi iz svjedočenja svjedoka Malenice

razvidno je kako na tužitelju leži teret dokazivanja kako osnovanosti, tako i visine svoga potraživanja.

Međutim, Vrhovni sud RH, u svojoj presudi broj: Rev-2912/18, od dana 06. veljače 2019. godine, odbio je reviziju podnositelja (tuženika) kao neosnovanu navodeći kako je „Sud drugog stupnja pravilno je primijenio odredbu čl.373.a. ZPP u svezi s odredbama čl.7, 219 i 221.a. ZPP kada je utvrdio da je pravni prednik tužitelja obavio radnje za koje u ovom predmetu zahtjeva isplatu odvjetničke nagrade.“

U bitnome Vrhovni sud izvodi zaključak da je teret dokaza bio na tuženiku, a s obzirom da tuženik isto nije dokazao, isti smatra kako je sud drugog stupnja pravilno utvrdio spornu činjenicu.

U svezi sa navednim, iako podnositelj ovom tužbom ne dovodi u pitanje nadležnost Vrhovnog suda RH za odlučivanje sukladno vlastitoj slobodnoj ocjeni, međutim isti je dužan dati valjane razloge za svoje stajalište, a kada izostanu takvi razlozi postupanje Vrhovnog suda se ne može ocijeniti drugačije nego arbitrarnim

Temeljem čl. 29. st. 1. Ustav RH jasno je propisano, cit: „Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud **pravično** i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela.“ Podnositelji ovdje ne žele dovoditi u pitanje neovisnost i nepristranost navedenih sudova, međutim, opisani postupak se po mišljenju podnositelja nikako, niti najekstenzivnijim tumačenjem pojma pravičnosti, ne može podvesti pod navedeni pojam, tim više što se predmetnim postupkom odlučivalo o sudbini vrijedne imovine tuženika.

Ustavno pravo na pravično suđenje jamči zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju suda i državnih tijela, međutim u slučaju kada je prilikom preinačenja presude nižeg suda Trgovački sud u Zagrebu, kao drugostupanjski sud, propustio dati bilo kakvo obrazloženje svoga izmijenjenog stava, a što je detaljno i argumentirano obrazloženo u reviziji podnesenoj protiv drugostupanjske presude, Vrhovni je sud, a posebice u svijetlu postojanja presude Vrhovnog suda Revt- 30/11 od dana 05. lipnja 2013. godine u činjenično i pravo istovrsnoj stvari, bio dužan dati jasne razloge kojima se isti rukovodio pri zauzimanju svog stajališta, a koje očito odudara od ranijeg stava.

Podnositelj smatra kako je nesporno da je na gore opisani način povrijeđeno njegovo ustavno pravo na pravično suđenje, zajamčeno čl. 29. st. 1. Ustava RH, a budući da je navedenim postupkom podnositelj ostao bez svoje vrijedne imovine, to je utjecalo i na povredu prava vlasništva podnositelja, koje im je zajamčeno čl. 48. st. 1. Ustava RH.

* * * * *

Slijedom svega gore navedenog, podnositelj moli naslovni Sud da usvoji ovu ustavnu tužbu i donese odluku kojom će u cijelosti ukinuti presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: Rev-2912/2018-2, od dana 06. veljače 2019. godine, te presudu Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu, broj: Pž-2721/2017-2, od dana 14. lipnja 2018. godine.

Zagreb, 07. svibnja 2019.

OREHOVEC
VINTER
KIŠ
ŠIMUNOVIĆ

5

PODNOŠITELJ:
po punomoći:

OREHOVEC
VINTER
KIŠ
ŠIMUNOVIĆ
odvjetničko društvo d.o.o.
Smičklasova 18
Zagreb

Prilozi:

1. izvornik presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske
posl.broj: Rev-2912/18, od dana 06. veljače 2019.
2. dvije preslike presude Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu
posl.broj: Pž-2721/17, od dana 14. lipnja 2018.
3. punomoć

ODVJETNIK
TOMISLAV OREHOVEC